

[Stauning.]

nylig maatte foretage til Randers. Og jeg synes, at disse Oprin er uværdige for et Land med Danmarks Kultur.

Man burde derfor ophæve det, der er Aarsagen til disse Oprin, ved at skaffe Arbejde. Først den Dag man har skaffet de hjemløse Arbejde, bliver vi fri for Talen om Demonstration af den ene eller den anden Art. Ved bevæbnede Politibetjente, som sendes fra By til By, opnaar man virkelig intet som helst.

Jeg maa dernæst fremhæve, at den hele etablerede Tilstand for de arbejdsløse, ogsaa for de fastboende — om jeg maa bruge dette Udtryk i Modsætning til dem, der kaldes hjemløse —, er ganske uholdbar; hvis der ikke bliver skaffet Beskæftigelse, klares Sagen ikke, saaledes som man forsøgte det i Fjor, ved Ophævelse af Understøttelse til dem, der har været længst arbejdsløse. Og det kan jo fornuftigvis ikke i Længden heller vedblive med den Byrde, som nu hviler paa Kommunerne og de arbejdende Fagforeringsmedlemmer. Disse Byrder tynger i hvert Fald visse Steder saa uhyre stærkt, at Kravet om en Ændring i disse Forhold melder sig med stigende Styrke. Og Henvisningen til, at man ved yderligere Ansættelse af økonomiske Eyrer kan gøre Ditten eller Datten, hjælper intet. Her er Tale om kriseramte Fag, Fag, der ikke i nogle Maaneder, men i flere Aar har været ude for Krisen og Arbejdsløsheden. For dem gælder det ikke, at de kan hjælpe sig selv. Her maa en effektiv Støtte for de kriseramte genindføres, hvis man vil forsøge paa at holde Ro i Gemytterne ved andet end Udsendelse af Politibetjente.

Min Betragtning af den saakaldte Aabningstale er altsaa den, at der er vigtige Ting, af hvilke jeg nu har nævnt et Par, som ganske savnes i den Tale, men der er ganske vist ogsaa Bebudelse af meget, som efter vor Mening er fuldkommen overflødig. Et Væld af Lovforslag blev stillet i Udsigt og er delvis hældt ud over Tingets Bord. Og da dette skete, lød det unægtelig højst parodisk, naar samme Taler erklærede det som en Opgave at begrænse Antallet af Lovforslag. Alvoren af dette Løfte havde han selv paa Forhaand bestridt.

Men jeg vil gerne tilsige den højtærede Minister Støtte til en Begrænsning af dette Arbejde. Jeg tror, at der er meget overflødig i det Væld af Lovforslag, der enten blev bebudet eller allerede er fremsat; vi er, som bekendt, Realister, og det, der for os staar som overflødig, har vi ingen Interesse i at beskæftige os med. Vi giver derfor

gerne Statsministeren Tilslutning til det Ønske, som ellers ikke faar ret megen Medbør, Ønsket om at begrænse sig til det mindst mulige Lovgivningsstof.

Der er en Række Forslag, som efter vor Mening er baade overflødige og skadelige; dem vil vi gerne søge at undgaa, og derfor vil vi samles med Statsministeren i Bestræbelserne for at formindske dette Lovgivningsstof. Tugthuslov, Hjælpekasselovens Revision og meget andet er saa fuldkommen overflødig, ja, skadeligt, at vi særdeles gerne vil efterkomme Statsministerens Opfordring til paa det kraftigste at bekæmpe et saadant Misbrug af Lovgivningsmagtens Tid og Kræfter.

Men der er jo paa den anden Side som allerede nævnt Sager, der utvivlsomt maa frem, selv mod Ministeriets Villie. Jeg skal dog ikke i Dag opholde mig mere hverken ved de overflødige eller ved de paakrævede Sager; end jeg allerede har gjort her, jeg vil blot endnu give et Supplement til den Sparebestræbelse, som jo var Tendensen i Ministerens Tale.

Vi har ved Landstingsvalget set, hvor nær den nuværende Magtkonstellation var ved at falde sammen i Landstinget, det var jo kun meget faa Valgmænd flere, der skulde have været paa Vandring, saa havde det været forbi; det er en ren Tilfældighed, kan man sige, at Ministeriet har noget Flertal i Landstinget i dette Øjeblik, en ren Tilfældighed. Nu har vi tilmed erfaret fra den ene Side af Regeringskoalitionen, fra det konservative Folkeparti, at dette Parti ingen Interesse har for Landstinget, naar den nuværende Koalition har tabt Magten, og da det altsaa kun er et Spørgsmaal om kort Tid, hvornaar denne Kendsgerning foreligger, var det saa ikke praktisk, at man i disse Tider, hvor man taler saa meget om at spare, for Alvor slog ind paa Vejen til en stor Sparereform, som der altsaa maatte kunne tilvejebringes meget stor Enighed om?

Jeg har set Referat i de sidste Dage af Taler, som et æret Medlem af det konservative Folkeparti offentlig har holdt, og hvori han har taget til Orde for Landstingets Ophævelse. Jeg haaber, at dette ærede Medlem har Partiet med sig, saa vil der kunne opnaas et let og sikkert Flertal for en virkelig Sparereform. Jeg ved vel, at det ærede Medlem har fascistiske Tilbøjeligheder, men jeg tror ikke, at han har Kraft dertil — trods Navnet. Jeg ved paa den anden Side ikke, hvorvidt Venstre har nogen Interesse for Spørgsmaalet, for paa et saadant Omraade, hvor der virkelig kan spares, at